

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 10. listopadu 2022 v senátě složeném z jeho předsedkyně Mgr. Bc. Lucie Bočkové a přísedících Mgr. Ing. Jitky Marvanové a Mgr. Jaroslava Štílipa

takto:

obžalovaná

[jméno] [příjmení], narozená dne [datum] v [obec], bytem [adresa], svobodná, bez zaměstnání, t. č. ve vazbě ve Věznici Plzeň v této trestní věci,

je vinna, že

dne 16. 4. 2022 v době od 14:30 hodin do 16:00 hodin v [obec] - část [část obce], v ložnici bytu č. 1 na adrese [adresa], poté, co si uvědomila, že se skutečně bude muset vystěhovat z tohoto bytu, kdy situaci pro sebe vyhodnotila jako neschůdnou spolu se třemi nezletilými dětmi, rozhodla se tuto vyřešit tím, že usmrtí své dvě starší děti, šla do kuchyně, kde vzala kuchyňský nůž o délce 34 cm s čepelí délky 20,5 cm a se záměrem usmrtit nezletilého [jméno] [příjmení], [datum narození], tohoto tímto nožem nejméně pětkrát bodla do oblasti krku, přičemž jen díky okolnostem na její vůli nezávislým ke smrti nezletilého nedošlo a následně se záměrem usmrtit nezletilou [jméno] [příjmení], [datum narození], této stejným nožem zasadila do oblasti krku nejméně devět bodných ran, čímž jí způsobila rozsáhlou krevní ztrátu s poraněním krčních žil a tepen, což bylo příčinou její smrti,

tedy

jiného úmyslně usmrtila s rozmyslem a spáchala tento čin na dvou osobách a dítěti mladším 15 let dopustila se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu jiného úmyslně usmrtit s rozmyslem a spáchat tento čin na dvou osobách a dítěti mladším patnácti let, tohoto se dopustila v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

čímž spáchala

zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a), písm. c) tr. zákoníku, dílem dokonaný, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

a odsuzuje se

Podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 54 odst. 2 tr. zákoníku k výjimečnému trestu odnětí svobody ve výměře dvaceti dvou (22) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se ukládá ochranné opatření – zabránění kuchyňského nože o délce 34 cm s čepelí délky 20,5 cm, uloženého u [stát. instituce], odbor obecné kriminality, [obec].

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalované [jméno] [příjmení] ukládá povinnost uhradit poškozeným:

[jméno] [příjmení], [datum narození], trvale bytem [adresa], okr. [obec], na náhradu nemajetkové újmy částku 600 000 Kč,

[jméno] [příjmení], [datum narození], trvale bytem [adresa], okr. [obec], na náhradu nemajetkové újmy - duševních útrap částku 650 000 Kč a nemajetkové újmy - bolestného částku 210 384,84 Kč,

[jméno] [příjmení], [datum narození], trvale bytem [adresa], okr. [obec], na náhradu nemajetkové újmy částku 300 000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se nezletilý [jméno] [příjmení], [datum narození], trvale bytem [adresa], okr. [obec], odkazuje se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy - bolestného na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že od ledna 2022 se obžalovaná a její partner a otec jejich dětí [jméno] [příjmení] stali na základě nájemní smlouvy uživateli bytu č. 1 na adrese [adresa]. Z důvodu nezaplacení nájemného za měsíc březen však došlo na základě písemné dohody k ukončení nájmu bytu, a to se čtrnáctidenní výpovědní dobou. Obžalovaná se s majitelkou bytu [jméno] [příjmení] dohodla na jeho předání v den 16. 4. 2022 v 16:00 hod. Ke dni 16. 4. 2022 však svému partnerovi [jméno] [příjmení] nesdělila, že musí byt opustit a také nečinila žádné úkony, které by vedly k vyklizení bytu. Předmětný den [jméno] [příjmení] v dopoledních hodinách k jeho dotazu poté, co na procházce s dětmi potkali [jméno] [příjmení], s kterou si obžalovaná potvrzovala čas v 16:00 hod., sdělila, že majitelka se dostaví pouze ke kontrole bytu. Kolem 15:00 hod. [jméno] [příjmení] navrhla, aby se šel projít, čehož využil, když neměl potřebu být návštěvě majitelky bytu přítomen. Následně mezi 15:00 hod a 16:00 hod. došlo k jednání obžalované popsanému ve skutkové větě výroku rozsudku. Ve vztahu ke třetímu z dětí, [jméno] [příjmení], [datum narození], se tohoto jednání obžalovaná nedopustila, neboť se rozhodla, že jej nechá žít, a to pro jeho nízký věk a možnou adaptovatelnost v jiné rodině. Majitelka bytu se s manželem na místo dostavili před 16:00 hod. a neúspěšně se snažily na obžalovanou dozvonit a telefonicky ji kontaktovat. Poté, co z bytu uslyšeli dětský pláč, vstoupili do něj. K tomuto použili vlastní klíče od bytu. V ložnici uviděli na posteli dvě bezvládně ležící děti, holčičku, která měla pořezaný krk a ještě chrčela a obžalovanou, vedle které ležel zakrvácený muž, a která byla skloněna nad druhým z dětí. Z tohoto viděli jen jeho nohy, obžalovaná jej zakrývala tělem. Na zemi leželo třetí z dětí, které bylo v pořádku. Obžalovaná na dotazy majitelky bytu nereagovala, neotočila se. Manželé [příjmení] následně ve strachu byt opustili a obratem volali tísňovou linku 155. Jen shodou okolností nezávislých na vůli obžalované nezletilý [jméno]

[příjmení] toto napadení přežil. Nezletilá [jméno] [příjmení] však zraněním, které ji obžalovaná způsobila, podlehl.

2. Obžalovaná v přípravném řízení nevypovídala. V rámci hlavního líčení dne 25. 10. 2022 označila za nesporný popis jednání, kterého se dopustila vůči nezletilým dětem tak, jak je uvedeno v obžalobě, avšak nesouhlasila s tím, že by obě děti chtěla úmyslně usmrtit. Dokazování tak bylo prováděno za účelem objasnění celého kontextu události, okolností, které obžalovanou k jejímu jednání vedly a z toho vyplývajících motivů jednání. Obžalovaná nakonec při hlavním líčení vypovídala poměrně obsírně. Předmětný den měl probíhat stejně jako každý jiný den. Ona byla ve velkém stresu z důvodu výpovědi z nájemního bytu. Když se blížil čas, kdy měla přijít majitelka bytu, byla v ohromném stresu, pocítovala paniku a nevěděla, jak situaci řešit. Chtěla jen všechno ukončit, aby nemusela zažívat ten strach a stres spojený s tím, že se jí nedařilo najít náhradní bydlení a vyřešit finanční problémy. Navíc žila v ne úplně funkčním vztahu se svědkem [příjmení]. Bylo toho najednou moc. Každé ráno se bála, co zase přijde, stále se něco dělo, pořád musela něco vyřizovat a neměla žádnou oporu. Každý den se bála o děti a věděla, že je tu nemůže nechat samotné. Nevěděla, jak pokračovat dál a chtěla děti ochránit. Honilo se jí hlavou, že budou bezdomovci a nebudou mít co jíst. Každou chvíli měla přijít majitelka bytu, svědek [příjmení] se v bytě nenacházel. Následkem stoupajícího stresu z příchodu majitelky bytu zaútočila na děti nožem. Úmysl to určitě nebyl. Nemyslela to v žádném případě tak, že by přišla a řekla si, že se jí děti nehodí a tak je zabije. Chtěla dětem jen pomoci. Miminko by se adaptovalo ještě u někoho jiného, ale ostatní děti by to nezvládaly lehce, hlavně [jméno], protože k sobě byly vzájemně hodně připoutané. [jméno] by nezvládla, kdyby umřela jen obžalovaná. [jméno] byla od narození nemocná a obžalovaná měla proto potřebu ji více ochraňovat. Měla s ní nejbližší vztah, potřebovala ji mít nablízku, aby věděla, že je v pořádku. [příjmení] byl její první dítě, vztah měli mít skvělý, hrozně jej prý milovala. K dotazu doplnila, že [příjmení] nechala po porodu v nemocnici k osvojení, protože měla zdravotní problémy a teprve chvíli před porodem se dozvěděla, že je těhotná. Nebyli na miminko připraveni. V tu chvíli si nedovedla představit, že bude máma, neměli vytvořené zázemí a nedovedla si představit, že bude pečovat o dítě a nést za něj odpovědnost. Přes OSPOD pak řešili, aby si ho mohli nechat, připravili se na to a za pomoci neziskové organizace se s ním stýkali, než jim byl svěřen do péče. Každé dítě měla ráda jiným způsobem. K dětem se snažila chovat s respektem, ráda s nimi trávila čas a nesnášela, když na ně byl někdo ošklivý nebo hrubý. Snažila se, aby se cítily v bezpečí a věděly, že vše mohou říct, že se vždy najde řešení. K dětem se nikdy nechovala agresivně. Má sice problém s vyjadřováním emocí, ale to neznamená, že je nemá a neprožívá vše uvnitř. Obžalovaná rozporovala část znaleckého posudku zpracovaného k její osobě, kde bylo uvedeno, že k dětem neměla dostatečné pouto a nedokáže projevovat lítost nad danou událostí. Když byla dotazována na podrobnější popis projednávaného jednání, uvedla, že se děti nebránily, důvěřovaly jí. Jako prvního napadla [příjmení], který byl v ložnici, seděl na posteli a koukal, jak chová [příjmení] (miminko). [příjmení] hrozně plakal, chovala ho, a když zjistila, kolik je hodin, začala panikařit. Položila [příjmení], běžela pro nůž (kuchyňský) a následně v ložnici napadla [příjmení]. Nevěděla, proč ho přestala bodat, přestala sama, když nejevil žádné známky života. Měla za to, že nevydával žádné zvuky. [jméno] byla v obýváku a potom přišla sama do ložnice, nebála se. Obžalovaná na ni nevolala. Vylezla na postel, protože viděla, jak obžalovaná sedí u [příjmení]. Pak napadla i [jméno]. Kolik ran jí zasadila, nebyla schopná říci. Ale když přestala, [jméno] nejevila žádné známky života. Nůž vzala do ruky v reakci na danou situaci. Potřebovala se nějakým způsobem ujistit, že už je dobře, a že je už nebude nic trápit. Byla u [jméno] a utěšovala ji. Chtěla, aby věděla, že budou zase brzy spolu. [příjmení] údajně držela za ruku. Byl na straně u okna na posteli a [jméno] blíž ke dveřím. Chtěla zemřít i ona sama. Nůž na sebe nevezala, protože byla u [jméno] a pak tam byla již majitelka bytu. Nedovedla určit, jak dlouho to trvalo, ale než stihla vstát od [jméno], tak tam byla majitelka bytu. Nevěděla, že majitelka bytu přijde přímo dovnitř.

3. Všechny své problémy řešila se sestrou. Vše jí většinou říkala popravdě. Když je ale pod velkým tlakem a nedovede vyřešit nějaký problém, tak někdy vymyslí něco, aby to bylo v pořádku. Vytvoří si představu, že je to v pořádku a takto někdy říkala sestře, tedy zkresleně k lepšímu. V předmětné době neměla jiný příjem než mateřskou. Z dřívější doby měla jen to, co zvládla našetřit z mateřské za [jméno], žádný vedlejší příjem neměla. Se sestrou se bavila o vedlejším příjmu a bavily se, že by do budoucna chtěly vydělávat obě. Sestra bydlí v pronajatém bytě 2+1 se svým partnerem a synem. Jako další příbuzné má matku, tetu (matky sestru). S nikým z nich nebyla v kontaktu. Se sestrou ke konci také nekomunikovaly. Svědek [příjmení] má otce, nevlastní matku a bratry. Nejvíce komunikoval s bratrem [jméno], který bydlí v pronajatém bytě a jednou za rok byl v kontaktu s otcem, který žije v domě. Byť měli oba poměrně širokou rodinu, v tu chvíli jí přišlo, že není nikdo, kdo by jim pomohl. Zmiňovaný [jméno] nebyl úplně typ, který by chtěl pomáhat. Vždy, když něco potřebovali, takto nešlo a byl to velký problém.

4. Na vystěhování měla čas čtrnáct dní. Než jí přišla mateřská pro [příjmení], takto trvalo dva měsíce a ona nebyla schopná zaplatit nájem. Majitelka bytu je potom chtěla vystěhovat. Finanční prostředky měla, ale ne nijak zvlášť. Pokud by jim majitelka bytu vrátila kauci, doplatila by, co měli, a mohla si dovolit nějaký pronájem. Potřebovala by ale hodně pomoci. Sháněla levné pronájmy. Azylový dům chtěla dořešit s majitelkou bytu, až by přišla kvůli předání bytu. Některé věci už měla zabalené, ale chtěla požádat o čtrnáct dní navíc. Už se k tomu ale nedostala.

5. K dotazům ke svým osobním poměrům doplnila, že se svědkem [příjmení] se znala 10 let. Žili spolu 9,5 roku. Svědek [příjmení] byl otcem všech dětí. U [jméno] to může být sporné, protože nějaký čas žili odděleně a měla jiného partnera. Jejich vztah byl hodně špatný, ale v té době to tak nevnímala. To až nyní s odstupem času. Vždy ho hrozně milovala, a to nehledě na to, jak se k ní choval. Ten vztah nepovažovala za zdravý. Nechtěla to vidět a byla na něm emočně závislá. Byl k ní jeden čas hodně agresivní, často ji ignoroval a jednu dobu, krátce po narození [jméno], řešila s policií, že ji bije. Přesto se s ním rozhodla zůstat. Ač spolu vedli společnou domácnost, finance měli vždy každý své. Svědek [příjmení] se o společné náklady příliš nezajímal. Ze začátku ano, to vše dělili, ale později vše převedl na ní. Tvrdil, že si potřebuje dělat svoji rezervu a v podstatě jí nedával žádné peníze, ani pravidelně na domácnost, jen když si řekla. [příjmení] pak chtěl peníze vrátit nebo jí jen vynadal a žádné peníze jí nedal. Měli úvěry a ona to musela vždy platit. Svědek [příjmení] pracoval, měl pravidelný příjem. Měl dluhy, o kterých měla přehled, protože je řešila ona. Poradila mu, aby si požádal o insolvenční řízení, vše mu pomohla vyřídit a následně i veškerou komunikaci s insolvenčním správcem řešila ona. Ona sama také žádala o insolvenční řízení, ale byla jí pro neplacení zrušena. Insolvenční správce s ní dostatečně nekomunikovala a ona nevěděla, že se jí po nástupu na mateřskou částka nebude strhávat automaticky. Připustila, že jí svědek [příjmení] naposledy dal asi 25 tisíc, aby dokoupila věci pro [příjmení] a zaplatila nájem a všechny poplatky. Ona mu pak nechávala nějaké peníze doma, když byla v porodnici. Všechno utratil. V předmětném bytě bydleli od ledna. Smlouva byla uzavřená na oba. Nájem byl 13 200 Kč. Svědek [příjmení] byl u podpisu smlouvy, takže výši nájmu znal. Nájem hradila ona. Do března hradila pravidelně a pak se zpozdila o čtrnáct dní. Majitelka bytu řekla, že se mají vystěhovat do konce dubna. Pak přišla s manželem a realitní makléřkou do bytu a podepsali dohodu. Svědek [příjmení] u toho nebyl, byl v práci. Výpovědní lhůta byla ve smlouvě dva měsíce, ale majitelé bytu jí řekli, že nejsou žádná charita a pokud do konce dubna neuhradí tu částku, kterou měla uhradit v březnu, tak ať se odstěhuje hned, jinak to budou řešit s právníkem. Obžalovanou to vyděsilo, takto podepsala. Ve smlouvě neměla uvedené dvě děti, protože když to řešili s makléřkou, tak na to nepřišla řeč, ale majitelce bytu to pak údajně hlásila. Tvrdila, že svědek [příjmení] o vystěhování věděl, údajně mu to říkala. Nevěděla ale, do jaké míry ji posлуoval. V tom vztahu bylo běžné, že ji neposлуoval a nevnímala.

6. K dalším dotazům tvrdila, že byt hledala, ale nepodařilo se nic najít. Ptala se i sestry, která věděla, že se budou muset stěhovat. S majitelkou bytu chtěla řešit v předmětný den, že se nemají kam vystěhovat, aby čtrnáct dní počkala, aby mohla alespoň s dětmi do azylového domu.

Nevěděla, proč nevyčkala. Neměla v plánu takhle zareagovat. Svědek [příjmení] byl venku, byt věděl, že mají ten den předat byt i že přijde majitelka bytu. Nebylo neobvyklé, že svědek takto chodil ven; říkal obžalované, že je samotář a že potřebuje chvíli klid. Chodil ven několikrát do týdne, někdy i v noci na dvě až tři hodiny. Většinu jednání nechával na ní, jen když vyloženě musel, tak u toho byl. Vyhledávání tématu výkonu vazby na svém telefonu odůvodnila obavou, že na ně insolvenční správce podá trestní oznámení. Toto jí měl napsat do porodnice. Měli mu ještě předat auto svědka [příjmení], ale ten se s ním nechtěl rozloučit a předat obžalované klíče. V tu chvíli nevěděla, co by to pro ni znamenalo, jestli by šla do vězení. Tak si to vyhledávala.

7. K osobě obžalované byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace psychiatrie a klinická psychologie (č. l. 470 – 488) jehož závěry znalci přednesli při hlavním líčení konaném dne 7. 11. 2022. Dle závěrů znalce z oboru psychiatrie obžalovaná v době, kdy se dopustila předmětného jednání vůči nezletilým, netrpěla žádnou duševní poruchou z okruhu psychóz. Je však nositelkou histriónské poruchy osobnosti, kdy tato se projevuje mimo jiné mělkou emocionalitou, nedostatečnou racionální kontrolou, sebestředností, zvýšenou citovou zranitelností, neustálou nespokojeností, dysfunkčními osobními vztahy a psychoinfantilním prožíváním. V době po projednávání činu se u ní mohla přechodně projevovat akutní reakce na stres. Motivace ke spáchání činu nevyplývala z patických příčin, ale motivací bylo egocentricky pojaté ukončení subjektivně vnímaných pocitů bezvýchodnosti, osobní krize, neúspěch, bezradnost, nepochopení, nenaplnění nereálných představ vyplývajících z osobnostní struktury obžalované (histriónské poruchy osobnosti). Obžalovaná není primárně osobou s rysy agresivity, znalci nebyla diagnostikována závislost na alkoholu nebo jiných omamných látkách a ani nebylo prokázáno, že by obžalovaná nadužívala alkohol nebo jiné omamné látky. Pod jejich vlivem nebyla ani v době předmětného jednání, mohla rozpoznat protiprávnost svého jednání a byla jej schopná ovládat. Rozpoznávací a ovládací schopnosti byly plně zachovalé. Znalcem nebylo navrhováno nařízení ochranné léčby, neboť z čistě psychiatrického hlediska není pobyt obžalované na svobodě nebezpečný.

8. Dle závěrů znalkyně z oboru psychologie je intelektová výkonnost obžalované průměrná. Stejně jako znalec z oboru psychiatrie dospěla k závěru, že je nositelkou histriónské poruchy osobnosti, která se u ní projevuje dysfunkčním fungováním ve vztazích, unášivostí představ a slabou realističností plánů, oslabenou smyslem pro realističnost jako takové, hledáním zavinění životních obtíží vně bez dostatečné kritičnosti k vlastnímu fungování a případným vlastním příspěvkům k různým selháním. Obžalovaná akcentuje vlastní ublíženectví a postrádá adekvátní sebereflexi. Disponuje egocentrismem, mělkou a nedostatečně diferencovanou emocionalitou, sklonem k černobílému a psychoinfantilnímu vidění světa. V zátěži inklinuje k nezralým řešením a pasivnímu odporu, vyčkává a odkládá řešení, zaujímá paličaté pasivní pozice, vymlouvá se, tají problémy, slibuje, ale neplní, zřejmě fabuluje příběhy a zdůvodnění. Jeví se rovněž jako umíněná, ulpívající na nároku po naplnění svých přání, byť třeba oprávněných. Obžalovaná byla schopna plnohodnotně rozpoznat nebezpečnost svého jednání i si uvědomit jeho důsledky na osobách nezletilých. Pocity viny prožívá, ale mělce. Více prostoru věnuje pocitům osobních křivd, selháváním druhých a vlastnímu ublíženectví. Pro svou osobnostní strukturu není schopna zcela diferencovaných a hlubokých pocitů viny. Motivace jednání nevyplývala z patických motivů, ale lze ji hledat v neschopnosti najít, ale i hledat, realistická řešení tíživé osobní situace a snad až v teatrálním signálu směrem k okolí, že takto trpět dál už nechce. Pod tlakem a zátěží inklinuje k pasivní resistenci, i to je reagování s agresivní podstatou, avšak v případě předmětného jednání došlo k průlomem do otevřené brachiální agrese. Znalci vyloučili, že by měla v plánu rozšířenou sebevraždu. Osobnostní uspořádání obžalované je sice z hlediska celkové životní adaptace problematické, ale takto závažnou agresi u ní těžko předjímat. Ač vztahy obžalované obecně trpí její egocentričností, poškozeným dětem se do kritických chvil zřejmě chovala jako běžně pečující a sytící matka. Z hlediska rizik páchaní další trestné činnosti se prognóza obžalované jeví příznivě. Resocializace se jeví jako možná, jen mírně ztížená. Obžalovaná není nositelkou

dissociálních rysů osobnosti. Překážkou může být egocentričnost a nedostatečná sebekritičnost. Jako problematickou nutno v budoucnu očekávat obecnou vztahovou adaptaci.

9. Nad rámec závěrů znaleckého posudku pak znalkyně z oboru psychologie při hlavním líčení k tvrzení obžalované, že se také chtěla zabít a k zjištění, že sestra obžalované od počátku jejího pobytu v novém bytě měla obžalované nabízet provizorní bydlení v nepoužívaném pokoji v jí obývaném bytu, uvedla, že ve vztahu k rozšířené sebevraždě by musela být obžalovaná vybavena nástrojem, kterým by se sama mohla zabít. Ten se na místě činu nenacházel. Obžalovaná navíc znalcům sama uvedla, že ji neplánovala, že chtěla umřít, ale tak nějak sama od sebe. Aby to skončilo. Subjektivní vnímání obžalované, že situace je kritická, i přes to, že jí sestra nabídla, že může bydlet u ní, zapadá do osobnostní struktury obžalované, která je skutečně histriónská, neboť se položí do svých představ, je umíněná a je přesvědčena, že by se její představy měly naplnit. Ač je zadlužená, nevydělávala a měla muže, o kterém mluvila, že se nepostará, tak si představovala, že budou žít jako v pohádce v domečku, který si koupí. Pokud si něco vysní, trvá na tom s umíněností malého dítěte. Kognitivně je schopna najít více než jedno řešení, požádat někoho, najít azylový dům. To, že nevyčkala majitelky, byt' tvrdila, že se chtěla domluvit na odložení vystěhování, aby našla azylové bydlení a ani nepřijala nabídku své sestry, jen potvrzuje, že je obžalovaná umíněná. Chtěla to se svědkem [příjmení] tak, že bude mít pěkný život ve vlastním bytě. Není intelektově handicapovaná. To dopoledne se potkala s majitelkou bytu, které před tím očividně lhala. Byla přichycena při lži a těžko očekávat, že se s někým takovým domluví. Znalec psychiatr doplnil, že v podstatě bylo povinností všech ostatních se snům a fantaziím obžalované přizpůsobit. Ona si byla vědoma, že majitelka již nepoleví. Když obžalovaná zjistila, že už není jiné cesty, rozhodla se, že všem ukáže. Dle znalkyně nelze doložit, že by čin plánovala, ale rozhodně nejednala v afektu. Agrese byla cílená, pro něž si došla a rozsev ran byl minimální. Jednala strategicky. K dotazům obhájce doplnila, že je nepravděpodobné, že by jednání obžalované bylo zkratkovité, ač to nelze vyloučit. Tlak v bytě narůstal, měla přijít majitelka bytu, obžalovaná si došla pro nůž, vrátila se s nožem, vybrala jedno dítě a to těžce zranila. Šla od nejstaršího, což je relativně logické. Pak ublížila mladšímu. Zkratkovité jednání bývá poznamenáno daleko větší chaotičností, ale jednání obžalované chaotické nebylo, neboť cílem bylo zabití těch dětí. Motivem jednání obžalované byl signál, že takhle to nejde. Jednalo se o racionální rozhodnutí osoby s poruchou osobnosti. Zdánlivě si ještě obhájila roli ublíženého chudáka. Nevycházela s nikým. Neustále si stěžovala. Znalec z oboru psychiatrie podotkl, že jedna z vlastností obžalované je tvrdohlavost. V tomto případě zjistila, že nakonec jí stejně nikdo nevyhoví. Nebylo to tak, že by jí nikdo nechtěl vyhovět, protože možnosti řešení se nabízely, ale ona si zatvrzele trvala na tom, aby to bylo podle ní. V tu chvíli ji napadla taková myšlenka. Byla schopná věc vyřešit jinak, ale nebyla ochotná to udělat. V daný moment pocítovala nervozitu, protože s ohledem na svou inteligenci věděla, jak to dopadne, ale nechtěla se s tím při své zatvrzelosti a umíněnosti smířit. Takže chtěla ukázat, že ona má pravdu, ona je poškozená, nešťastná, zoufalá, které nezbyvá nic jiného, než to dát najevo tím hrůzným činem.

10. Závěry znaleckého zkoumání jednoznačně dávají do kontextu ostatní výpovědi svědků, ale i výpověď obžalované, z které je zcela zjevná její sebestřednost, nedostatečný projev emocí ve vztahu k předmětnému jednání, kterého se dopustila a absence jakékoli sebereflexe. Byt' se před soudem prezentovala velice zarmouceně, na soud její vystupování působilo tak, že se prezentuje jako oběť. Lítost, kterou projevila, byla spíše lítost nad sebou samotnou než nad jejím jednáním. O události samotné mluvit nechtěla s tím, že se na toto necítí, ale pokud se jí soud na její jednání v průběhu její výpovědi opakovaně zeptal, byla schopna se k němu spontánně vyjádřit. Z následujících výpovědí svědků je pak patrné, že obžalovaná opakovaně lhala a každému říkala zcela jiné informace a takto činila i v rámci své výpovědi při hlavním líčení. Ani ve chvíli, kdy se dozvěděla, že nožem napadla své dvě nezletilé děti a uvedla i informace, které by se soud bez jejího sdělení nemohl nikdy dovědět – myšlenky bezprostředně přecházející jejím jednáním - tak ani v tento moment zcela nevystoupila ze své útrpné role a nepřijala odpovědnost za své postoje a

jednání. Otci nezletilých dětí sice zaslala dva dopisy, ale ani v jednom z nich lítost nad zraněním jednoho a usmrcením druhého z jejich společných dětí neprojevila. Ohledy brala pouze na sebe. Situaci vnímala jako těžkou a nechtěla o ní mluvit. Její celkový postoj, nejen v rámci trestního řízení, tak zapadl do znalci přednesené charakteristiky její osobnosti. Motiv jednání obžalované je pro běžného člověka zcela nepochopitelným, neboť bezvýhodná situace existovala jen v myšlenkách obžalované, která než aby slevila ze svých představ a postavila se situaci čelem, raději zvolila takto nepochopitelnou cestu k vyřešení bytové a finanční situace, kdy se rozhodla vzít život svým dvěma nezletilým dětem. Dle znalců bylo pravděpodobně pravým důvodem upevnění pozice oběti před vnějším světem.

11. Za zásadní považuje soud výpověď sestry obžalované, svědkyně [jméno] [příjmení], která před soudem vypověděla bez podstatných rozporů s přípravným řízením, zcela věrohodně a naprosto spontánně a pohotově. Tato při hlavním líčení dne 7. 11. 2022 především vyvrátila tvrzení obžalované, že se rodina obžalované objektivně nacházela v bezvýhodné situaci. Tato od své sestry o výpovědi z bytu věděla a pro případ, že by jiné bydlení nenašla, nabídla jí, aby s dětmi šla bydlet na chvíli k ní. V tu chvíli se jednalo o nabídku opakovanou. Svědkyně bydlí s partnerem a dítětem v bytě 2+1, kde je pokoj, který nevyužívají. Děti spolu dobře vycházely, sestra s dětmi u ní již spala a fungovalo to. Obžalovaná jí jako důvod vystěhování sdělila, že majitelka chce byt prodat. Termín vystěhování neznala, obžalovaná jí jen řekla, že to musí být co nejdříve. Nepůsobila na ní, že je ve stresu. Na to, že se měla stěhovat, nebyla nervózní. Byla normální jako vždy. Obžalovaná na nabídku reagovala tak, že nechce otravovat, být na obtíž, ale že je za to ráda, kdyby náhodou nic nesehnala. Před událostí nebyly v kontaktu asi týden, protože mezi nimi došlo k bezvýznamné sesterské hádce. Obžalovaná si od sestry půjčila asi čtyři tisíce a hádka vznikla víceméně kvůli těmto penězům. Nabídka bydlení však platila i v době krátké neshody. Nabízela jí to pořád, ale obžalovaná to odmítala. Opakovala a trvala na tom, že obžalovaná nenaznačovala, že by se měla hroutit. Jevila se úplně v pořádku. Sestra by jí řekla, kdyby se něco dělo, poznala by to. Říkaly si úplně všechno. Vztah k rodičům neměly dobrý. Oba rodiče měli dlouhodobě hodně dluhů. Po celou dobu si myslela, že se toho sestra nedopustila, ale z dopisů vyvodila, že to asi bude pravda. Nemyslela si, že by její setra tohle udělala, kdyby byla při smyslech. Nikdy by svým dětem neublížila, milovala je víc než cokoli na světě. Obžalovaná sice měla finanční problémy, ale nebylo to nic hrozného. Byla na to sama, protože svědek [příjmení] to nechával na ní. Byla kvůli němu ve stresu. Když přišel z práce, byl na ní hnusný, vyléval si na ní vztek a všechny své problémy házel na ni. V půlce jejich vztahu proběhlo fyzické napadení možná i nějakým ostrým předmětem, které řešila policie. Svědkyně sestru přiměla to nahlásit. Trápila se, že toho měla hodně, kvůli penězům ne. Sestru vnímala jako úžasného, hodného a milého člověka, který by pro ni udělal první poslední. Vždy každému pomohla. Matce pomáhala s dluhy, vyřídít papírování. Matka jí za to ani nepoděkovala. Svědkyně rozporovala, že by jí sestra lhala. Nikdy se to nestalo. Vždy si problémy sdělovaly.

12. Do pronajatého bytu se stěhovali, protože svědek [příjmení] musel kvůli finančním problémům své byty prodat, aby něco splatil. Předmětný byt se obžalované líbil a chtěla v něm zůstat dlouho, ideálně bez svědka [příjmení]. Byt byl pěkný, vybavený, čistý. Děti tam měly vše, co potřebovaly. [příjmení] se sestrou v posteli a svědek [příjmení] spal na gauči. S hledáním toho bytu jí nepomáhal, musela vše sama. Jen přestěhoval věci. Obžalovaná měla přivýdělek, musela pořád pracovat. Dělal různě papíry po hotelech ve Varech, pracovala v Nejdku, jako recepční v hotelu a LR poradkyně. Také sázela a měla nějakého poradce, který se v tom vyznal. Říkala jí, že má na nějaké zablokované kartě našetřeno možná 400 tisíc. Sestra jí o vedlejších příjmech říkala. Dělal si plány o tom, kam by chtěly brát děti. Snažila se pro děti zajistit peníze, proto hodně pracovala. Chtěla se osamostatnit, nechtěla už bydlet se svědkem [příjmení]. Bydlela s ním jen kvůli penězům, které od něj potřebovala pro děti. Byla měsíčně schopná vydělat 10 – 20 tisíc plus měla mateřskou. Exekuce určitě neměla. Podle svědkyně by zvládla byt zaplatit obžalovaná sama. Ke vztahu její sestry a svědka [příjmení] uvedla, že na začátku byl jejich vztah dobrý, sestra tam

dělala všechno a on chodil jen do práce a nakupoval. Občas se choval jako trouba, jako dítě a ona za něj musela vyřizovat všechny papíry. Měly mezi sebou pauzy, sestra jeden čas měla i jiného partnera. Svědek [příjmení] obžalované dával peníze jen, když potřebovala, ale většinu výdajů obstarávala sestra. Dětem se spíš nevěnoval. Většinou po návratu z práce usedl k televizi a děti ignoroval, jen s nimi občas chodil na procházky ven.

13. Se sestrou z výkonu vazby komunikovala. Na počátku byla zmatená, teď píše, že ji chybí [jméno] a ptá se, jak se všichni mají a co je nového. O události údajně nemůže mluvit. Je toho na ní prý moc a vypořádává se s tím. Z dopisů nevyznívá, že by na tom byla tak špatně. Nikdy nevyslovila příčinu svého jednání, nebo kdo za to může. Svědkyně je v kontaktu se svědkem [příjmení] i dětmi. [příjmení] u sebe měla, tento se na matku neptal a působil v pořádku.

14. I z výpovědi sestry obžalované je patrné, že obžalovaná své sestře poskytovala veskrze zkreslené nebo lživé informace, a to v souladu se svým celkovým vnímáním světa a svého života. Její partner byl nefunkční, byla s ním nešťastná, veškerá tíha ležela na ní a musela vše zvládnout sama apod. Neustále litovala samu sebe a své sestře se buď projevovala jako chudák, který trpí, nebo člověk, který pro všechny něco udělá, ale neslyší za to ani děkuji, případně se stavěla do lepšího světla, kdy své sestře namísto pravdivých tvrzení sdělovala pouze své představy, a to zejména ohledně svých příjmů. Tedy se před ní přetvařovala a vytvářela iluze odpovídající jejím představám.

15. Svědek [jméno] [příjmení] stejně jako sestra obžalované před soudem vypověděl spontánně a ve shodě s přípravným řízením. Tento k předmětnému dni uvedl, že dopoledne se šli s obžalovanou a dětmi projít na [anonymizováno] skály. Odsud se chtěla obžalovaná vrátit domů. V tu chvíli je mýjela majitelka bytu a obžalované řekla, „dobrý?.. a že ve čtyři“. Obžalovaná mu to odůvodnila, že to dobrý bylo pro [příjmení], zda je zdravý a že ve čtyři si přijde majitelka zkontrolovat byt. Přišlo mu divné, že mu to neřekla. Doma usnul a vzbudil se ve tři hodiny. Obžalovaná běhala po bytě, uklízela a byla nervózní. Řekla mu, že jestli chce, může jít ven. Nenapadlo ho vzít děti, protože mu řekla, že může jít sám. Do přírody chodil rád, proto si řekl, že tam nebude oxidovat a šel ven. Když se pak vrátil, již tam byla policejní auta a sanitka. V noci se pak na policii dozvěděl, že [jméno] je mrtvá a co je s chlapci. Aktuálně je s nimi v pronájmu. Oba byli v nemocnici, [příjmení] pustili až po měsíci či měsíci a půl. Ten se potřebuje ještě srovnat psychicky. Nedokáže spát sám a má špatné sny každý druhý nebo třetí den. V posteli brečí, kolikrát stojí u gauče, že se bojí a chce spinkat s ním. Navštěvují psychologa v [obec]. Chodí do školky, kde jeho situaci znají. Zdravotně je na tom lépe, dlouhé měsíce bral léky na ředění krve, protože měl nějaký zbytek v tepně, tak aby se mu to neutrhlo a nešlo mu to do mozku. Do prosince bere nějaké slabší léky. Negativní zážitek se projevuje tím, že občas hledá maminku i mladší sestru, občas mluví o tom, co se stalo, že mu maminka ublížila. Neví, jak na to má reagovat, tak ho jen vyslechne a [příjmení] si pak jde znovu hrát. Pamatuje se, že mu maminka udělala au, [jméno] taky a že je mlátila.

16. Pokud se měl vyjádřit ke vztahu s obžalovanou, vypovídal zčásti v rozporu s ní. S touto se seznámil online v roce 2013, když pracovala v Německu. Nastěhoval si ji k sobě. Pak se jim narodil [příjmení]. Plánovali brzy druhé dítě, aby nebyl sám a měli [jméno]. Koupili větší byt. O administrativu s tím spojenou se postarala obžalovaná, protože svědek tomu nerozuměl. Řekla mu, že převezme i placení, aby s tím neměl nervy. Uvěřil jí a nechal všechno na ní. Po roce (rok před předmětnou událostí) začaly chodit exekuce, e-maily, že je dlužník. Něco se stihlo splatit. Věřil jí, když mu řekla, že chyba byla na straně banky, protože peníze někam zmizely. Pak mu pomáhala s insolvencí. Museli jít do pronájmu. Majitelku bytu viděl jen u podpisu smlouvy, jinak vše řešila obžalovaná. S insolvenčním správcem také jednala ona. Tomuto předali byly, jejichž byl vlastníkem. Později se dozvěděl, že správce s nimi nemohl disponovat, protože potřeboval předat i auto. Auto mělo být odevzdané 15. dubna, to ale nevěděl. Obžalovaná mu tvrdila, že se čeká na nějaký dopis, kde bude vyčíslená částka, která se musí zaplatit. Dozvěděl se to až od účetní v práci. Do té doby byl jejich vztah láskyplný, hezký a dobrý. Občas se pohádali, hlavně když

začaly ty dluhy. V minulosti se hádali hlavně kvůli matce obžalované, na které byla závislá. Svědek byl po celou dobu zaměstnaný, měl pravidelný příjem kolem 25 tisíc měsíčně. Hypotéku na první byt měl nízkou. Obžalovaná byla také zaměstnána, ale nevěděl, jaký měla příjem. Na začátku s penězi hospodařil on, pak hospodařili společně. Pomáhali si navzájem. Sama mu prý pak řekla, že je jí hloupé, aby jí dával pravidelně peníze, že si řekne, když bude potřebovat. O svých financích neměl přehled, vše ohledně účtu bylo na ní, měla k němu přístup. Když potřebovala peníze, tak si je vzala. Stalo se, že mu z účtu zmizelo 100 tisíc nebo 20 tisíc. Nevysvětlila mu to. Domluvili se, že dojdou do banky a vyřeší to, ale pak tam jít nechtěla. Bránila se tomu. Částku 20 tisíc mu vrátila. Finance mu spravovala od roku 2019 a exekuce začaly v roce 2020. Od začátku insolvence měl pak účet zablokovaný. Obžalovaná se starala o provoz bytu včetně všech poplatků. Než odjela do porodnice, dal jí 25 tisíc na dva nájem. Do bezpečnostní schránky si ukládal finanční rezervu.

17. K dotazům doplnil, že vztah s obžalovanou se v jeho průběhu někdy i přerušil. Připustil, že měl vztahy i s jinými ženami. Občas byli hodně rozhádání. Odstěhovala se na pár měsíců a pak se zase vrátila. V době, kdy chodily ty exekuce, obviňoval jí z toho a opravdu proti ní použil fyzické násilí. Řešila to policie. V novém bytě ze svědka opadl stres. Chtěli se zbavit insolvence, vše doplatit. Pak měli v plánu baráček. Měli v plánu se vzít, ač o tom nemluvili. K dotazu připustil, že v době, kdy bydleli v novém bytě, ho z něj vyháněla. Nikdy mu ale nesbalila věci. [příjmení] dní až tři týdny před předmětnou událostí byla nervózní a slovně agresivní. Na příchod dětí se připravovali, akorát s [jméno] to bylo zvláštní, protože svědek nabyl dojmu, že mu těhotenství obžalovaná tajila. V nemocnici mu pak řekla, že mají syna. Říkala mu, že měla rakovinu vaječníků, a když jí rostlo břicho, tak si myslel, že to je kvůli tomu. Dítě nechali v porodnici, ale nakonec si ho vzali. Ve vztahu k dětem bylo její chování dokonalé, nemohl říct krivého slova. O vše se postarala, doma bylo uklizeno, nebyl problém. On si s dětmi hrál, chodil s nimi ven. O děti se staral nárazově, starala se spíš obžalovaná, aby měla vše pod placem. Po předstření vyjádření k jeho osobě ze strany obžalované a její sestry, že byl nepoužitelný, o nic se nestaral, vše leželo na ní, vůbec s ničím jí nepomohl, svědek sdělil, že obžalovaná se opravdu snažila mít vše pod palcem. Byl takový panák, co čekal, než ona řekne. Nemohl si v tom bytě ani uvařit čaj, hned vyběhla a poslala ho sednout, že to udělá. Za přítomnosti její sestry k němu byla odměřená. Nebyl si vědom, že by podepisoval ukončení nájemní smlouvy. Vůbec nevěděl o tom, že mají předmětný den předávat byt. Nenaznačila mu, že má nějaký problém. Když toho na ní bylo moc, tak byla hodně agresivní a nedalo se s ní mluvit. Potvrdil, že 14 dní před událostí [příjmení] naběhly takové pupínky. Doktorka mu později říkala, že je to z rdoušení. Pak si to spojil s tím, že za ním [příjmení] chodil a říkal, že maminka dělá, „hmhmhm“ a chytal se oběma rukama za krk. Slovně to ještě vyjádřit neuměl. Nepochopil z toho, že ho obžalovaná měla škrtit. [příjmení] mu to říkal v době, kdy mu nabíhaly pupínky. V nemocnici je měl již rozlezlý po celém obličejí. Nenapadlo by ho, že by jim mohla takhle ubližovat.

18. Obžalovaná mu z výkonu vazby napsala dva dopisy, na které nereagoval. Lítost ani omluvu v nich nezaznamenal. V druhém dopise psala, že až se rozhodne jí napsat, tak se nechce bavit o tom, co se stalo, že je to pro ni těžké a složité.

19. Svědkyně [jméno] [příjmení], majitelka předmětného bytu, jako zcela nezúčastněná osoba před soudem vypověděla věrohodně. Soud neměl o pravdivosti jejích tvrzení a následně i o tvrzení jejího manžela, [jméno] [příjmení], který vypověděl ve shodě s ní, důvod pochybovat. Předmětný byt svědkyně pronajala obžalované a svědkovi [příjmení] od ledna 2022. Ve smlouvě byli uvedeni oba a jedno dítě, [jméno] [příjmení]. V březnu majitelce volali z ČEZU, že do bytu půjdou odmontovat hodiny. Elektrinu si měla na sebe nahlásit obžalovaná, která tvrdila, že má přístup k ČEZ online a že to zařídí. V březnu pak nezaplatila ani nájem. Svědkyně týden čekala a pak obžalovanou kontaktovala. Ta jí řekla, že zapomněla a peníze okamžitě odešle. To se však nestalo. Proto ji svědkyně musela kontaktovat znovu. Obžalovaná tvrdila, že se jí to už jednou stalo a peníze tedy vloží přímo do spořitelny. K tomu však také nedošlo. Poté obžalovaná

prestala reagovat. Na svědka [příjmení] svědkyně neměla kontakt. Obžalovaná zareagovala až poté, co jí svědkyně napsala, že se dostaví na pravidelnou kontrolu bytu. Teprve při této příležitosti zjistila, že obžalovaná má miminko. O tom, že měli ještě syna, se dozvěděla později. Obžalovaná majitelce sdělila, že jí opustil partner a zablokoval jí přístup k financím. Domluvily se tedy, že ukončí nájemní smlouvu. Obžalovaná neřekla, že nemá kam jít. Výpověď následně podepsala. V původní smlouvě sice nebyla výpovědní doba čtrnáct dní, ale obžalovaná sama řekla, že to nezvládne platit a že by jí narůstaly další dluhy. Kontakt na svědka [příjmení] jí obžalovaná nedala, ale řekla, že tento si večer přijde pro zbytek věcí, že mu smlouvu dá podepsat. Domluvili si den a čas předání bytu. Obžalovaná to pak o den posunula a odůvodnila to nemocí [jméno], že měla teploty a musela s ní na pohotovost. Svědkyně si pak šla druhý den zaběhat na [anonymizováno] skály a potkala tam asi v deset dopoledne obžalovanou se svědkem [příjmení] a třemi dětmi. Jen obžalovanou pozdravila, řekla jí, že je ráda, že je všechno v pořádku a potvrdily si čas předání. V 15.55 hodin pak klepala s manželem na byt, prozváněla obžalovanou, ale nikdo nereagoval a neotevřel. Slyšeli dětský pláč a tak odemkli a šli do ložnice, kde viděla na posteli pořezanou malou holčičku, čisté miminko, co leželo pod topením a obžalovanou, která seděla zády a skláněla se nad dalším dítětem, které tišila. Vedle ní byl velký nůž. Také slyšela, že jedno z dětí ještě chrčelo. Obžalovaná na nic nereagovala. [příjmení] vyšla z bytu a volali s manželem pomoc. Nůž nebyl součástí vybavení bytu. Obžalovaná na ni předtím působila klidně, byla tichá a na začátku komunikovala bez problému. Svědka [příjmení] viděla jen při podpisu smlouvy a v inkriminovaný den. Po předmětné události se jí svědek [příjmení] ozval a děkoval jí, že zavolala záchranku a zachránila jeho děti. Svědkyně mu sdělila informace, kterými disponovala od obžalované. On popřel, že by to byla pravda. Navíc jí sdělil, že výpověď z nájmu nepodepisoval. Obžalovaná mu o tom neřekla.

20. Svědek [jméno] [příjmení] vypověděl zcela v souladu s výpovědí své manželky. Upřesnil, že chrčelo děvče, které mělo rány na krku. Ohledně jednání o výpovědní době pouze nad rámec již uvedeného zmínil, že zkrácenou výpovědní dobu navrhli oni z důvodu, aby obžalované nenarůstaly další dluhy. Ona s tím souhlasila. Věděla, že to neutáhne. Dohodu podepsanou od svědka [příjmení] si od ní druhý den svědek vyzvedl.

21. S ohledem na vyhlášené usnesení ve smyslu § 206d tr. řádu nebyly prováděny a hodnoceny listiny prokazující jednání obžalované vůči nezletilým dětem popsané ve výroku toho rozsudku, a to s ohledem na jí označené nesporné skutečnosti, kdy se jedná především o listiny dokládající zranění nezletilých, znalecké posudky z oboru soudního lékařství, genetiky, protokol o pitvě k zemřelé nezletilé [jméno] [příjmení], protokoly o prohlídkách těl, mapování pohybu svědka [příjmení] v předmětné době a s tím listiny související. Z ostatního listinného materiálu bylo prokázáno, že obžalovaná nebyla v době spáchání činu pod vlivem alkoholu nebo jiných omamných nebo psychotropních látek (č. l. 276 a 277). Z vyhodnocení obsahu zajištěných dat z mobilního telefonu zn. CUBOT Note 7 patřící svědkovi [příjmení] (č. l. 740 – 751), konkrétně ze zpráv z období od 14. 5. 2021 – 13. 4. 2022 bylo prokázáno, že obžalovaná sázela u některých sázkových kanceláří na internetu, kdy s výší výdělku se svědkovi svěřovala. V sekci dokumenty byl pak nalezen PDF soubor obsahující rozpis plateb za používání bezpečnostní schránky. V plném konsensu s výpovědí svědků [příjmení] je pak přepis záznamu telefonického hovoru tísňové linky 155 ze dne 16. 4. 2022 (č. l. 757 – 762), kde svědci dispečerce na lince popisují situaci shodně jako ve svých výpovědích. Dále pak vyhodnocení obsahu zajištěných dat z mobilního telefonu obžalované (č. l. 669 – 728) dokumentuje konverzaci se svědkyní [příjmení], [příjmení] i svědkem [příjmení]. Svědkyně [příjmení] v době činu opravdu volala obžalované na její mobilní telefon. Obžalovaná lhala svědkyni [příjmení], když jí dne 29. 3. 2022 psala, že svědek [příjmení] se již od nich stěhuje pryč a v době ukončení tam budou bydlet jen děti a ona. Také je zde zdokumentována konverzace ze dne 15. 4. 2022, kdy obžalovaná oddalovala předání bytu opět za pomoci lži. Z konverzace mezi svědkem [příjmení] a obžalovanou je zřejmé, že vztah mezi nimi nebyl tak špatný, jak jej prezentovala nejen při hlavním líčení, ale i před ostatními svědky, neboť z

této vyplynulo, že v předmětné době k němu stále chovala silnou citovou náklonost. Den před předmětnou událostí se svědkovi [příjmení] svěřila s tím, že je toho už moc. Svědek na to reagoval tak, že brzy bude klid, na což odpověděla slovy, „jo to bude“. Shodně s výpovědí svědkyně [příjmení] je zde zachycena část komunikace ohledně finanční půjčky. Úřední záznamy a oznámení přestupku z OOP [obec] (č. l. 816-820) poukazují na období, kdy mezi obžalovanou a svědkem [příjmení] došlo k fyzickému násilí pravděpodobně v souvislosti s počátkem jejich finančních potíží. V jednom případě došlo k incidentu, kdy obžalovaná odešla se slovy: „že nemůže dál, musí to skončit“ a svědkovi se neozývala. Ten její odchod řešil s policií. Obžalovaná se mu nakonec sama ozvala a vrátila se domů, kde přestala reagovat a jen seděla v rohu lavice. Následně byla převezena na psychiatrické oddělení [nemocnice]. Zpráva z OSPOD [stát. instituce] (č. l. 833) se vyjadřuje k výchovným poměrům, a to především ve vztahu k nezletilému [jméno] [příjmení], který byl po porodu zanechán v nemocnici, umístěn do pěstounské péče a následně svěřen do péče obžalované a svědka [příjmení]. Rozhodnutí s tím spojená jsou (č. l. 836 – 838) součástí spisového materiálu.

22. S ohledem na vyjádření obžalované, která označila jednání, které je popsáno ve skutkové větě, za nesporné, považuje soud vinu obžalované za prokázanou. Obžalovaná byla nepochybně tou, která se předmětného jednání dopustila. Obžalovaná rozporovala pouze úmysl své nezletilé děti usmrtit. Tuto svou obhajobu však vyloučila svým následným tvrzením před soudem. Vzhledem k tomu, že sama připustila, že si rozmyslela, které dítě usmrtí a které ne, jaký zvolí nástroj, pro který si došla do jiné místnosti, je její rozporování úmyslu zcela nelogické. Navíc, i kdyby takto nerozmyslela a čin spáchala při úplné absenci racionální kontroly, je bez pochyb, že útočila na části těla, u kterých je zcela zřejmé, že jejich zasažením pachatel způsobí či může způsobit oběti smrt. Obžalovaná nejednala chaoticky, ale zcela logicky a pragmaticky. V případě obžalované nelze než hovořit o rozmyslu jejího jednání, kdy bylo jednoznačně prokázáno, a to i její výpovědí, že na tyto části těla útočila po krátké úvaze s úmyslem vyřešit svou životní situaci usmrcením svých dvou nezletilých dětí. Její tvrzení, že chtěla spáchat rozšířenou sebevraždu, i pokud by bylo pravdivé, by na celé situaci nic neměnilo. Účelovost tohoto tvrzení je dovozována z toho, že tato k tomu nejenže neměla žádný vhodný nástroj, ale ani neučinila žádné kroky, které by bezprostředně směřovaly ke spáchání sebevraždy.

23. Po právní stránce je jednání obžalované kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. a) a c) trestního zákoníku dílem dokonaný, dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť úmyslně usmrtila svou dceru [jméno] [příjmení] s rozmyslem a spáchala tento čin na dvou osobách, a dítěti mladším 15 let, tedy svých dvou nezletilých dětech ve věku tří a pěti let a dopustila se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu syna [jméno] [příjmení] úmyslně usmrtit s rozmyslem a spáchala tento čin na dvou osobách a dítěti mladším patnácti let, tedy svých dvou nezletilých dětech ve věku tří a pěti let, kdy tohoto se dopustila v přímém úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu v případě [jméno] [příjmení] nedošlo z důvodů nezávislých na vůli obžalované. Ač obžalovaná tvrdí, že nejednala úmyslně, osud svých dětí rozmyslela a jednoznačně rozhodla o tom, které z nich nechá na živu a proč. Následně svému čtyřletému synovi a dvouleté dceři zasadila bodné rány do oblasti krku kuchyňským nožem s čepelí 20,5 centimetru. Už ze způsobu provedení činu a výběru nástroje je na první pohled zřejmé, že šance na přežití obou dětí byla minimální. Soud považuje za prokázané, že úmysl obžalované byl v kvalifikované formě ve smyslu § 15 odst. 1, písm. a) tr. zákoníku, konkrétně ve formě rozmyslu, když sama obžalovaná jasně popsala, že po zjištění, že se blíží čtvrtá hodina, šla z ložnice do kuchyně, tam vzala nůž, věděla, že bude útočit jen na dvě děti ze tří, neboť třetí dítě bylo ve věku, kdy se mohlo ještě adaptovat v jiné rodině, zaútočila na svého prvního syna a následně zaútočila na svou dceru, která za maminkou a bratrem do ložnice přišla. Obžalovaná tedy patřičně zvážila své jednání a na základě svého subjektivního přístupu k dané situaci přistoupila k popsanému jednání, kdy se rozhodla úmyslně usmrtit své dvě nezletilé děti. Pokud jde o povahu rozmyslu, může se jednat i o

velmi krátkou úvahu, při níž pachatel jedná uváženě, ale nikoli po předchozím uvážení. Rozmysl nevyžaduje detailní a podrobné uvážení ani prvky jeho plánování. Jedná-li pachatel s rozmyslem, zvážil zásadní okolnosti svého zamýšleného jednání, jak z hledisek svědčících pro úmyslné usmrcení jiného, tak i proti němu, zvolil vhodné prostředky k jeho provedení a zvážil rozhodné důsledky svého činu, avšak na rozdíl od předchozího uvážení při absenci vyšší formy rozvahy, zejména ve formě plánování a konkrétnějšího promýšlení činu včetně možných způsobů jeho provedení, které je charakteristické pro tuto premeditaci v užším slova smyslu. Rozmysl tedy představuje méně intenzivní stupeň racionální kontroly pachatele nad svým jednáním směřujícím k úmyslnému usmrcení jiného než je tomu u předchozího uvážení a je tak rozlišovacím momentem mezi vraždou prostou podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku a premeditativní vraždou podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku. Aby se v tomto případě mohlo jednat o vraždu bez rozmyslu, jednání obžalované by muselo být pouhou agresivní reakcí na určitý podnět, aniž by obžalovaná zvažovala, zda její jednání je účelné či nikoli. Tuto možnost však obžalovaná svou výpovědí jednoznačně vyvrátila, neboť své úvahy předcházející samotnému jednání před soudem prezentovala. V daném případě se jednalo o racionální jednání obžalované směřující k zamýšlenému cíli, tedy usmrtit své dvě děti a tím vyřešit svou aktuální životní situaci. Pro toto jednání musela učinit aktivní kroky. V moment, kdy si uvědomila blížící se čas předání bytu, položila nejmladší dítě a běžela pro nůž do kuchyně. Již když se vracela do ložnice, věděla, že napadne nejstaršího syna, který se tam nacházel již v době, kdy obžalovaná chovala nejmladší dítě. Následně i přes to, že opakovaně bodla svého syna, přistoupila k dalšímu útoku na svou dceru, která mezi tím přišla do ložnice a vlezla na postel. Tedy od dalšího jednání jí první útok na dítě neodradil. Její postup byl logický, když i přes to, že dcera se nacházela blíže kuchyni, kam šla pro nůž, přesto se vrátila do ložnice za nejstarším synem, který mohl s ohledem na svůj věk již projevovat prvky obrany. V daném případě by spíše mohla nastat otázka, zda obžalovaná své jednání neplánovala, neboť vyšly najevo okolnosti, které by tomu nasvědčovaly. Obžalovaná vyhledávala na internetu informace o výkonu vazby, její bývalý partner tvrdil, že jej poslala z bytu pryč a navíc u nezletilého [jméno] byly nalezeny petechie, které mohly souviset s rdoušením v době projednávané události předcházející. Den před událostí se v písemné komunikaci formou SMS svědkovi [příjmení] svěřila s tím, že je toho už moc, kdy svědek jí na to odpověděl, že brzy bude klid a ona reagovala slovy: „jo to bude“. Tato forma premeditace se však nepodařila jednoznačně prokázat, ale ani vyloučit. Soud tedy vzal za prokázaný rozmysl. Vzhledem k tomu, že oběti trestného činu byly dvě děti mladší patnácti let, obžalovaná naplnila znaky nejen kvalifikované skutkové podstaty trestného činu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, ale i znaky skutkové podstaty kvalifikované podle odstavce 3 písm. a) a c) téhož ustanovení.

24. K osobě obžalované bylo zjištěno, že nebyla v minulosti projednávána pro přestupek a nedopustila se žádného trestného činu. Na její osobu jsou vedeny exekuce v celkové výši přesahující částku 800 000 Kč. Nevlastní žádný nemovitý majetek. V průběhu přípravného řízení byla evidována jako zaměstnanec firmy [anonymizováno] [obec], [anonymizováno], a to od 13. 9. 2018, přičemž od 22. 5. 2019 nastoupila na mateřskou dovolenou. V posledních pěti letech nebyla vedena jako uchazeč o zaměstnání. Ve výkonu vazby nevykazuje žádné závadové chování a je hodnocena kladně ve všech ohledech.

25. Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z ustanovení § 37 až § 39 tr. zákoníku. V té souvislosti hodnotil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalované. Přihlédnuto bylo k jejímu dosavadnímu způsobu života, k možnostem její nápravy, jakož i k chování po spáchání činu. Ve vztahu k možnosti nápravy obžalované jsou podle vyjádření znalců – psychiatra a psychologa poměrně dobré. Z hlediska rizik páčání další trestné činnosti se prognóza obžalované jeví příznivě. Resocializace se jeví jako možná, jen mírně ztížena. Obžalovaná není nositelkou dissociálních rysů osobnosti, ale překážkou může být egocentričnost a nedostatečná sebekritičnost. Jako problematickou nutno v budoucnu očekávat

obecnou vztahovou adaptaci. Nebylo navrhováno nařízení ochranné léčby, neboť z čistě psychiatrického hlediska není pobyt obžalované na svobodě nebezpečný.

26. Při ukládání trestu obžalované soud zohlednil povahu a závažnost řešeného trestného činu z hledisek uvedených v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, dále zkoumal existenci polehčujících a přitěžujících okolností. Obžalované byla přiznána jediná polehčující okolnost uvedená v § 41 písm. p) trestního zákoníku, že před spácháním trestného činu vedla řádný život. Na druhé straně však obžalované přitěžuje, že čin spáchala vůči dvěma vlastním dětem (tedy osobám blízkým) velmi nízkého věku, které na ní byly v dané chvíli zcela závislé a vůči jejímu jednání naprosto bezbranné (§ 42 písm. d), h) trestního zákoníku). Ve vztahu k písm. h) je třeba upozornit, že obžalované se nepřičítá k tíži spáchání trestného činu ke škodě dítěte, neboť to je již znakem kvalifikované skutkové podstaty podle § 140 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, nýbrž pouze to, že čin spáchala vůči osobě blízké a při využití bezbrannosti a závislosti dítěte na ní. Dále soud u obžalované shledal přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. b) trestního zákoníku, tedy že čin spáchala ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky. Děti se rozhodla usmrtit jen proto, že nechtěla ustoupit od svých představ o místě bydlení své rodiny pod záminkou, že svou situaci vyhodnotila ohledně stěhování z bytu jako bezvýchodnou. Tato situace ale rozhodně bezvýchodná nebyla. Obžalovaná měla nabídku své sestry k využití jejich nepoužívaného pokoje, a to již delší dobu, která jí byla opakovaně připomínána. Sama také uvedla, že chtěla s majitelkou bytu řešit případný odklad vystěhování, ale namísto toho zcela nepochopitelně přistoupila k předmětnému jednání. I kdyby zcela hypoteticky rodina skutečně neměla kam jít, existuje systém sociální podpory a sít' azylových domů, kam by obžalovaná minimálně se svými dětmi jít mohla. To by však nesplňovalo představu obžalované o tom, jak má ona se svými dětmi žít. Jako lepší variantu vyhodnotila spáchání násilného jednání, kterého se dopustila na svých vlastních bezbranných dětech, které své matce plně důvěřovaly.

27. Podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku byla obžalovaná ohrožena trestem odnětí svobody od patnácti do dvaceti let, případně i výjimečným trestem, kterým se dle § 54 odst. 1 trestního zákoníku rozumí jednak trest odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let, jednak trest odnětí svobody na doživotí. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak trest odnětí svobody nad dvacet až třicet let lze uložit pouze tehdy, jestliže závažnost zvlášť závažného zločinu je velmi vysoká nebo možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena. Velmi vysoká závažnost spáchaného zvlášť závažného zločinu může vyplývat ze zvlášť zavrženíhodného způsobu provedení trestného činu, ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky nebo ze zvlášť těžkého a těžko napravitelného následku. V projednávaném případě pak byly naplněny předpoklady ustanovení § 54 odst. 2 trestního zákoníku, neboť závažnost spáchaného zvlášť závažného zločinu je velmi vysoká. Soud k tomuto závěru dospěl ze souhrnu kritérií, jak objektivních, tedy zejména z významu dotčeného zájmu chráněného trestním zákonem, ze způsobu provedení činu a jeho následků, ale i ze subjektivní stránky, co se týče míry zavinění obžalované, její pohnutky, záměru a cíle. Je obecně známé, že trestné činy proti životu a zdraví jsou obecně nejzávažnějším druhem trestné činnosti, přičemž ochrana života je skutečně klíčovým zájmem, který je chráněn trestním zákoníkem. Lze konstatovat, že uložení výjimečného trestu je na místě jak pro zvlášť zavrženíhodný způsob provedení, tak i pro zvlášť zavrženíhodnou pohnutku, ale i pro zvlášť těžký a těžko napravitelný následek. Obžalovaná usmrtila vlastní dceru opakovanými bodnými ranami nožem do oblasti krku. Jedná se o extrémně surový způsob usmrcení druhé osoby, kdy krutost tohoto skutku je násobena vztahem, který podle tvrzení obžalované mezi ní, a nezletilou [jméno] byl. Každé dítě je do určité míry závislé na své matce, nicméně, dle slov obžalované, byla [jméno] na obžalovanou velice fixovaná a byly si velmi blízké. Pro nezletilou tak musely být poslední okamžiky života plné strachu, bolesti a pocitu zrady, pramenícího z nepochopení, proč osoba, vůči které měla absolutní důvěru, je schopna ji takovým způsobem fyzicky ublížit. Sama obžalovaná uvedla, že se jí děti při útoku nebránily - byly beze sporu zaskočeny tím, kdo na ně útočí a jak. Zvlášť těžký a těžko napravitelný následek lze však spatřovat i v případě přeživšího nezletilého [jméno], který do

dnešního dne trpí nočními můrami, a do budoucna pro něj bude velmi těžké vyrovnat se jak se ztrátou sestry, tak matky, a získat opětovnou důvěru k lidem. Je přitom vysoce pravděpodobné, že nezletilý se s následky činu obžalované bude vypořádávat celý svůj život. Pokud jde o zvlášť zavrženíhodnou pohnutku, tu soud spatřuje nejen v myšlenkových pochodech obžalované, ale i v cíli, kterého chtěla svým jednáním dosáhnout, jakkoli iracionálně může působit. Obžalovaná se dvojnásobnou vraždou vlastních dětí rozhodla řešit situaci, kdy se musela vystěhovat z bytu z důvodu, že neuhradila řádně a včas nájemné. Je naprosto neakceptovatelné tvrzení obžalované, že tímto způsobem chtěla ochránit své děti před tím, aby byly bezdomovci, případně měly hlad. Obžalovaná se navíc ve vyhrocené a kritické situaci vůbec nenacházela. Měla opakovanou nabídku ze strany své sestry, u které mohla užívat spolu s dětmi volný pokoj. Mohla využít pomoc celá řada institucí a neziskových organizací, která by obžalované v případě, že by přišla o bydlení bez náhrady, byly schopny pomoci. Z osobnostních rysů obžalované je patrné, že usiluje o to, aby byla uznávána svým okolím pro to, jak vše zvládá, ale zároveň chce být litována pro to, jak to má těžké. Svým činem se tak chtěla pasovat do role oběti, která byla zoufalou situací dohnána k tomu, že sáhla na životy svých dětí. Byť obžalovaná uvedla, že chtěla také zemřít, neučinila k tomu žádné kroky. Jakkoli nesmyslně to zní, obžalovaná chtěla vraždou svých dětí upozornit na sebe a na svou situaci. Jak znalci uvedli, byla umíněná a do poslední chvíle doufala, že další vývoj situace bude dle jejích představ a všichni se těmto přizpůsobí. Lítost vůči nikomu z pozůstalých neprojevila, lituje jen sama sebe. Ve shora popsáných skutečnostech tak soud spatřuje zvlášť zavrženíhodnou pohnutku. Soud proto přistoupil k uložení výjimečného trestu odnětí svobody v trvání 22 let, který byl uložen při spodní hranici zákonné trestní sazby, když soud přihlédl ke skutečnostem hovořícím ve prospěch obžalované, a sice k tomu, že doposud nebyla soudně trestána a ani postihována pro vážnější přestupky. Rovněž možnosti její nápravy nejsou vyloučeny, a to včetně resocializace, která je mírně ztížena, nikoliv však vyloučena. Pro výkon uloženého trestu byla obžalovaná zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, neboť jí byl pro zvlášť závažný zločin uložen výjimečný trest.

28. S ohledem na to, že nebylo provedeným dokazováním zjištěno, komu patřil kuchyňský nůž použitý obžalovanou ke spáchání předmětného jednání a nebylo tedy možné uložit trest propadnutí věci dle § 70 trestního zákoníku, rozhodl soud o ochranném opatření zabránění věci dle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, neboť tento byl použit ke spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy a ohrožuje tak bezpečnost lidí, kdy současně hrozí nebezpečí, že by mohl sloužit ke spáchání dalšího zločinu.

29. V rámci adhezního řízení byl prostřednictvím společného zmocněnce všech poškozených uplatněn nárok na náhradu nemajetkové újmy, v případě nezletilého [jméno] [příjmení] ve formě duševních útrap a bolestného. Lze konstatovat, že obžalovaná poškozeným za nemajetkovou újmu zcela jistě odpovídá, neboť ji způsobila zaviněným jednáním - vlastním úmyslným trestným činem.

30. Není pochyb o tom, že spácháním činu obžalovaná zasáhla do přirozených práv nejen samotných nezletilých, které se rozhodla usmrtit, ale i do přirozených práv jejich nejbližších příbuzných – otce a nejmladšího sourozence. Je neoddiskutovatelné, že citové vazby mezi rodinnými příslušníky jsou naprosto unikátním druhem společenských pout, vyznačujících se dlouhodobým, silným a úzkým sepejetím jedinců. Za nejsilnější vazby pak lze označit samozřejmě ty, které se tvoří v přímé příbuzenské linii, či jsou utvářeny na základě dlouhodobého soužití ve společné domácnosti. Narušení takových pout, zejména dojde-li k němu na základě neočekávané, tragické události, vyvolává nejen zásah do tělesné integrity samotného jedince, který byl přímo dotčen touto událostí, ale pochopitelně také do integrity s ním spjatých blízkých osob. Takový zásah přitom lze mnohdy stavět na roveň fyzické újmy a je proto namístě existence určitého mechanismu umožňujícího její finanční kompenzaci. Při stanovení finančního vyjádření kvantifikace duševních útrap nelze vycházet z objektivně měřitelných výsledků, jako je tomu například u zhodnocení rozsahu fyzických poranění, je třeba vycházet z velmi pečlivého uvážení

všech okolností případu, při němž došlo ke vzniku škodné události, a která má dopad na sekundární oběti, vazby mezi pozůstalými oběti trestné činnosti a dalšího maximálně zjistitelného počtu specifik, který umožní stanovit adekvátní kompenzaci nemajetkové újmy v penězích.

31. Hlavním smyslem finanční náhrady je její satisfakční rovina, která narůstá v přímé úměře s mírou zavinění původce zásahu, neboť vyšší mírou zavinění je vždy neoprávněnost zásahu do osobnostních práv zesílena (je zesílena křivda, za níž se zadostiučinění poskytuje). Nejen Nejvyšší soud, ale i Ústavní soud ČR opakovaně zdůraznily, že v případě zlého úmyslu (záměru) na straně původce neoprávněného zásahu by měl soud svůj odsudek nad tímto společensky i právně zvlášť odsouzeníhodným chováním vyjádřit právě citelným určením výše peněžitého zadostiučinění. Zároveň bylo opakovaně konstatováno (viz například nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09, či sp. zn. II. ÚS 438/14 ze dne 20. 5. 2014), že náhrada nemajetkové újmy v penězích by měla plnit i funkci preventivně – sankční. V určitých případech může být občanskoprávní ochrana účinná jen tehdy, jestliže i výše plnění uloženého rušiteli bude postižené fyzické osobě zajišťovat nejen přiměřené zadostiučinění, odpovídající závažnosti vzniklé nemajetkové újmy, nýbrž zároveň bude svým odstrašujícím účinkem působit preventivně jak na rušitele, tak i na ostatní potenciální rušitele.

32. Při určení výše náhrady nemajetkové újmy soud zohlednil všechny podstatné okolnosti činu a další důležité okolnosti na straně obžalované i poškozených. Pokud jde o okolnosti samotného činu, tyto byly podrobně rozebrány již výše.

33. Majetkové poměry obžalované, jako kritérium hodnocení výše nemajetkové újmy, je třeba brát pouze jako prvek moderačního významu. Kritérium zkoumání majetkových poměrů obžalované jako škůdce nesmí představovat otázku, zda tato disponuje či nedisponuje výraznějším majetkem. Proto její majetkové poměry nehrají při určení výše přiznaného nároku podstatnou roli. K majetkovým poměrům obžalované je přihlíženo pouze s ohledem na to, aby výše náhrady, která se jí ukládá k zaplacení, pro ni nepředstavovala likvidační důsledek. Navíc nelze zjišťovat toliko aktuální majetkové poměry obžalované, nýbrž je třeba brát v úvahu i její věk a vzdělání a z toho plynoucí možnosti uhradit vzniklou újmu v budoucnu, za současného zachování možnosti vést snesitelný a důstojný život. Obžalovaná má sice dluhy v řádech statisíců, ale je mladou ženou na samém začátku produktivního věku a nepochybně pracovně schopnou. I přes výrazný nepodmíněný trest odnětí svobody, který v případě nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bude muset vykonat, je jasné, že v budoucnu může být bez větších potíží schopna výdělečné činnosti, z které bude moci platit i náhradu nemajetkové újmy poškozeným.

34. Vedle výše popsanych kritérií musel soud respektovat i tzv. zásadu proporcionality. Při určování výše náhrady nemajetkové újmy soudy musejí vždy porovnávat výši náhrad přiznaných jinými soudy v jiných věcech tak, aby jejich rozhodování v této oblasti bylo předvídatelné. K tomu je však třeba uvést, že podobný případ (vražda dvou dětí jedním z rodičů z takto zavrženíhodné pohnutky) zřejmě nebyl českými soudy minimálně v posledních letech za účinnosti nového občanského zákoníku řešen.

35. Z judikatury Nejvyššího soudu ČR (viz například již zmíněný rozsudek ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 4 Tdo 1402/2015) vyplývá, že obecně se jeví jako ospravedlnitelné, aby se stanovení výše náhrady odvíjelo v základním rozpětí mezi 240 000 a 500 000 Kč, a to pro skupinu citově nejbližší spjatých osob, jakými jsou rodiče, děti a manželé. Nutno ovšem zdůraznit, že takto stanovený rozsah kompenzace odpovídá typovým (neutrálním) případům, tedy takovým, kde nejsou naplněny pro konkrétní situaci zpříšňující či naopak zmírňující kritéria (jako například v podobě formy zavinění škůdce, věku pozůstalého, zvýšené intenzity jeho vztahu k zemřelé osobě apod.). V případě dalších (méně intenzivních) příbuzenských vazeb pak je na místě uvedené rozpětí přiměřeně modifikovat.

36. V nyní projednávané trestní věci byla shledána velmi významná zpříšňující kritéria, která odůvodňují citelné zvýšení nároku na náhradu nemajetkové újmy. Především je to zavinění

obžalované a její motiv. Dále je zde významná intenzita vztahu otce a pozůstalých sourozenců k zemřelé nezletilé. Tato intenzita je samozřejmě nejvyšší u otce, kterému partnerka zavraždila vlastní dítě, a u nezletilého [jméno] [příjmení], který přišel o sestru, na kterou byl citově vázán, neboť spolu vyrůstali, byli na sebe navázáni a jejich citové sourozenecké pouto bylo hluboké. Nezletilý [jméno] [příjmení] ač jako novorozené dítě, byl jednání své matky bezprostředně přítomen a jisté trauma si s ohledem na tuto rodinnou tragédii ponese celý život. Navíc nelze přehlédnout, že tento jednáním obžalované přišel o výchovné prostředí, v kterém by vyrůstal, tedy o prostředí, ve kterém by byla zahrnuta i matka a sestra.

37. Při neexistenci skutečně srovnatelných případů musel soud při aplikaci principu proporcionality vycházet jednak z částek přiznaných v jiných řízeních, která se týkala obecně vražd, a jednak i z částek, které byly přiznávány v případech jiných trestných činů, například i nedbalostních zabití (typicky při dopravních nehodách). Z důvodů výše popsaných soud dospěl k závěru, že je na místě, aby u otce dětí – poškozeného [jméno] [příjmení] výsledná přiznaná částka nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích prolomila výše vymezený základní rámec v jeho horní hranici (jež představuje částku 500 000 Kč). Pokud poškozený v tomto řízení uplatnil nárok ve výši 600 000 Kč, pak soud s ohledem na všechny právě uvedené skutečnosti považuje tento za oprávněný. Stejně je tomu i v případě nezletilého [jméno] [příjmení], který prostřednictvím zmocněnce uplatnil nárok ve výši 650 000 Kč. Tento byl sám obětí projednávaného jednání obžalované, u kterého jen díky včasné lékařské pomoci nepřišel o život, ale ztratil při něm svou sestru. Nepochybně si z předmětné události ponese největší životní trauma. Soud shledal s ohledem na výše uvedené jako oprávněný i nárok nezletilého [jméno] [příjmení], který se prostřednictvím zmocněnce připojil s částkou ve výši 300 000 Kč.

38. Nezletilému [jméno] [příjmení] byla současně způsobena bolest za utrpená poranění, jež mu způsobila jeho matka – obžalovaná [jméno] [příjmení] [jméno] utrpěl četná bodná poranění pravé tváře a krku vpravo a dle klinického nálezu nejspíše i stav po škrcení, u kterého však nebylo možné jednoznačně prokázat, zda souviselo s projednávanou trestnou činností. Fakultní nemocnice v [část obce], Klinika dětské chirurgie [anonymizována tři slova] a [anonymizováno] [část obce], kde byl a stále je nezletilý léčen, ohodnotila bolestné za utrpená poranění nezletilého na 616 bodů. Hodnota jednoho bodu, dle metodiky Nejvyššího soudu ČR, je pro rok 2022 částka 378,39 Kč. Nezletilému tedy byla přiznána nemajetková újma za vytrpěnou bolest dle vypočteného bolestného, a to po odečtení 60 bodů za zranění pravděpodobně vzniklá škrcením nezletilého (četné petechie v obličejí a na krku).

39. Soud tedy podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázal obžalovanou povinností zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozenému [jméno] [příjmení] částku 650 000 Kč, nezletilému [jméno] [příjmení] částku 300 000 Kč a nezletilému [jméno] [příjmení] částku na náhradě nemajetkové újmy ve formě duševních útrap částku 650 000 Kč a ve formě bolestného ve výši 210 384,84 Kč.

40. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byl nezletilý [jméno] [příjmení] se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy - bolestného odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i z části ve prospěch nebo neprospěch obviněného. Obžalovaný může rozsudek napadnout odvoláním pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, s výjimkou skutečností uvedených v prohlášení viny, které nelze opravným prostředkem napadat. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, může rozsudek napadnout odvoláním pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro

nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený má možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 10. listopadu 2022

Mgr., Bc. Lucie Bočková
předsedkyně senátu